

mine nordiske justitsministerkolleger startede en drøftelse, efter at den europæiske arrestordre var vedtaget, fordi vi altså fandt det en smule besynderligt, at de nordiske lande, der bygger på de samme retstraditioner, og som er utrolig sammenlignelige, lige pludselig var blevet overhalet indenom af EU, hvor vi havde mere vidtgående regler til fælles med Estland, Letland, Litauen, Spanien, Italien, Tjekkiet, end vi havde med vores nordiske kolleger.

Hvis man ser historisk på udleveringsområdet, har der været en lang, lang og god tradition for udlevering mellem de nordiske lande. Så vi valgte at sige, at vi syntes, vi skulle gå et skridt videre og prøve at se på, om ikke vi kunne forbedre det grundlag, der var mellem de nordiske lande, og resultatet er så det, vi behandler her i dag.

Kl. 11.00

Jeg skal blankt erkende – og det må jeg sige en smule skamfuldt – at jeg faktisk synes, det var meget velvalgte bemærkninger, som fru Lone Dybkjær kom med. Der er et problem, når det gælder det nordiske samarbejde, i, hvordan parlamenterne og i det her tilfælde også Retsudvalget bliver inddraget i processen på en fornuftig måde.

Vi har arbejdet meget, meget ihærdigt med det her forslag i de forhandlinger, der har været i nordisk regi, men det er jo sådan noget, der er sket netop på et mellemstatsligt grundlag, og selv om man kan sige, at jeg lige præcis i den her type sager nogenlunde kunne gætte mig til, hvordan Folketingets partier generelt ville stille sig, er der et demokratisk problem i, at vi ikke finder en model for, hvordan Folketinget løbende bliver inddraget.

Det er jo ikke kun noget, der vedrører *mit* lovområde, men jeg synes, det er en meget velvalgt kritik at sige, at vi skal finde en måde, hvorpå Folketinget kan blive inddraget i en tidligere fase. Vi har drøftet det meget på EU-området, hvor der jo sker en grundig parallelbehandling, men selv ikke dér tror jeg at Retsudvalget og Europaudvalget altid føler, at man er hundrede procent i omdrejninger, når beslutningerne bliver truffet, og så er de jo lige pludselig bindende for Danmark.

Så selv om jeg vil rose Danmark for nok at være et af de lande, der gør mest ud af den parlamentariske proces, tror jeg altså godt, at vi kan blive bedre på det her område.

For at slutte den mere principielle diskussion af, vil jeg sige, at jeg meget gerne vil medvirke

til, at der skal tages nogle initiativer sådan tværgående for at undersøge, hvordan Folketinget kan blive bedre inddraget i løbet af processen. Vi må finde en eller anden proces – f.eks. op til de årlige møder, vi holder blandt justitsministrene, hvor vi træffer de her beslutninger og diskuterer det her – der gør, at Folketingets medlemmer føler, at de ikke kun bliver orienteret, men også har en mulighed for at stille spørgsmål til, hvad der skal ske.

Det her lovforslag indeholder jo, som andre har været inde på, en række punkter, der skal være med til at forbedre de udleveringsregler, der gælder mellem de nordiske lande, og den nordiske arrestordre betyder jo altså, at straf-fuldbyrdelse af en endelig dom i en straffesag, hvor den pågældende er idømt frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, nu kan udstedes for ét nordisk land i forhold til et andet. Strafforfølgning er der regler for, og hvad der også er væsentligt, er altså, at der ikke skelnes mellem danske statsborgere og udlændinge.

Hr. Kim Christiansen sætter spørgsmålstegn ved, at vi fraviger princippet om dobbelt strafbarhed. Det kan jeg ikke bebrejde hr. Kim Christiansen, for Dansk Folkeparti var også modstander af den europæiske arrestordre, så man kan sige, at der er en vis konsistens i at sige, at man stadig væk, selv om det kun er de nordiske lande, er modstander af det.

Jeg vil nu sige – det giver utrolig god mening for mig – at når vi har reglerne på EU-området, herunder også regler om fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed, så kan vi i hvert fald også roligt have det mellem de nordiske lande, hvor vores retstradition og vores måde at definere lovovertrædelser på er utrolig ensartet.

Jeg svarer gerne på spørgsmål under udvalgsbehandlingen, men jeg synes altså, det er meget rimeligt, at vi ikke gør det vanskeligere at udlevere nordiske statsborgere til hinanden, end det i dag er at udlevere statsborgere i de europæiske lande.

Jeg vil ikke gå mere i detaljer med lovforslaget, men blot sige, at det har været meget afgørende for regeringen, at vi fik bedre og mere vidtgående regler på det her område. Jeg skal ikke lægge skjul på, at det også skyldes, at jeg synes, det sender et meget vigtigt signal om, at det nordiske samarbejde er et meget, meget tæt samarbejde og på nogle områder tættere end det samarbejde, vi ser i EU, og det skyldes jo bl.a., at vi kulturelt ligger meget, meget tæt op ad hinanden.